

— Baisez la main! . . . проговори мъжъ и низко и нѣкакъ умолително.

Госпожата едвамъ се наведе начумерено, допрѣ устни до дѣдовата Генкова рѣка, костелива и напукана, пакъ се бързо врътна назадъ.

Вжъщи дѣдо Генко, засмѣнъ до уши, заговори къмъ сина и снахата:

— Е, видѣхме се живо и здраво; толкова врѣме само отдалечъ се чуваме. А вий какъ сте? Живувате ли си? Дай Боже! . . . Тѣй, тѣй, слашайте се, доброто да се чува, защото отъ него по-харно нѣма на тоя свѣтъ. Тогава и Господъ помага, всичко върви на хайръ. Има ли въ една къща несговоръ, сръдня — ти я зарѣжи! . . . Всичко върви назадъ, тамъ нѣма берекетъ . . . Булка, съ кола много здраве отъ майка ти, отъ зълви, деверъ, отъ всички роднини. Много милѣятъ за тебе, много имъ се иска да те видятъ. Благодаримъ ти, въ всѣко писмо ни пише Григоръ, че ни ма к с у с ъ поздравявашъ . . .

И сега дѣдо Генко прочете поменика на всички свои и роднини, но въ по-съкратенъ видъ.

Снахата, мълчалива, се мждръше, като че слуша въ черкова поменикъ на живи или умрѣли — все едно! — но все пакъ по едвамъ уловимитѣ гримаси на изкуствения ѣ образъ се познаваше, че съ усилие го изслуша. Прѣди старецътъ да свърши, тя — подъ прѣдлогъ, че си има работа, тѣй като иматъ сега гостъ — изхвъркна изъ стаята.

Вещитѣ бидоха свалени отъ файтона и струпани на грамада въ антрето.

Първата работа на дѣда Генко бѣше да прѣгледа и прѣчете всички бохчи и пакети — да не сж се изгубили нѣкои, разврѣзали, или пъкъ да не е паднало нѣщо изъ тѣхъ. Гърнето съ сладко се бѣше размѣло, та се бѣха добрѣ оплѣскали новитѣ дрехи на стареца. Сетнѣ той разгледа подробно долния етажъ на къщата, надникна и въ най-скришнитѣ кѣтове, като все повтаряше охилень:

— Всичко хубаво, всичко хубаво! . . . Сега само здраве отъ Бога! Да е честито, да се напълни съ дѣчурлига, да я прѣдавате на унуки и прѣнуки!, . . . Пакъ